

Το φόρεμα - Αιμιλία Πλατή

Όλοι γι' αυτό μιλούσαν. Δεν υπήρχε πιο μεγάλο πολυκατάστημα σε ολόκληρη την Ελλάδα. Πολυ-κατάστημα... μέχρι και καινούρια λέξη είχε βρεθεί για να περιγράψει το Μινιόν. Φαντάσου....

Για τα ψώνια συνήθως πήγαιναν στην Νέα Ιωνία. Ωραία αγορά και προπαντός φτηνή. Έβρισκες να αγοράσεις, χωρίς να χρειαστεί να ξεφύγεις από τον προϋπολογισμό σου. Η μαμά βέβαια πάντα κοιτούσε υφάσματα, για την ακρίβεια ρετάλια. Τι ρετάλια όμως ήταν αυτά, αν ήταν κιόλας δυο μέτρα φάρδος; Αν έκοβες σωστά το πατρόν μπορούσες να βγάλεις δύο φούστες αντί για μία. Και η μαμά ήταν καλή σ' αυτό, ήταν καλή μοδίστρα. Ήταν βλέπεις πρόβλημα να ντύνεις τρία παιδιά, κι όλα κορίτσια...

Έραβε η μαμά, από τα ρετάλια έφτιαχνε φουστανάκια, φούστες και ζεκετάκια. Έραβε και για τον εαυτό της, φορέματα και φούστες. Σπάνια αγόραζε έτοιμα ρούχα για εκείνη. Ποιος ο λόγος; Με την μοδιστρική έκανε την δουλειά της καλύτερα. Άλλωστε γέμιζε και τις ώρες στο σπίτι, να αλλάξει λίγο από το συγύρισμα και τις άλλες δουλειές.

Η Αγγελική σαν μεγαλύτερη (πήγαινε κιόλας Πέμπτη Δημοτικού) ήταν η πιο τυχερή. Αυτή, καθώς δεν είχε άλλο παιδί μπροστά της, έπαιρνε όλο καινούρια. Οι άλλες δύο τα έβρισκαν έτοιμα από εκείνη. Είχε υποχρέωση βέβαια, να μη τα χαλάσει, να τα κρατήσει καθαρά και κυρίως χωρίς σκισίματα και ξηλώματα, να τα βρουν έτοιμα και οι άλλες δύο. Να τα χαρούν και κείνες. Ήταν τα ρούχα – και τα παπούτσια – κάπως σαν δανεικά, σαν αγαθά με μίσθωση χρόνου. Ήθελε μια υπευθυνότητα αυτό, μια σοβαρότητα, δεν ήταν αστείο πράγμα.

Όμως αυτήν την φορά ήταν αλλιώς. Πλησίαζαν Χριστούγεννα και θα πήγαιναν όλοι μαζί για βόλτα στο Μινιόν. Στο κέντρο της Αθήνας. Θα ανέβαιναν όλους τους ορόφους με τις κυλιόμενες σκάλες που άλλες σαν κι αυτές δεν θα βρεις σε κανένα κατάστημα στην πόλη. Θα έβλεπαν ρούχα, παιχνίδια, παπούτσια, πράγματα για το σπίτι... Θα ήταν φανταστικά!!!

Ήξεραν βέβαια ότι δεν μπορούσαν να αγοράσουν τίποτα. Δεν τους περνούσε καν από το μυαλό να ζητήσουν κάτι. Αυτό θα ήταν μεγάλη αυθάδεια, θα ήταν απρέπεια προς τους γονείς που μοχθούσαν τόσο. Ο μπαμπάς στην οικοδομή από το χάραμα ως την νύχτα, να δουλεύει στα χτισίματα όλες τις μέρες (όταν υπήρχε δουλειά) και τα Σάββατα (το Σάββατο δεν ήταν τότε αργία, και για τον μπαμπά δεν έγινε ποτέ) και η μαμά στο σπίτι ακούραστη, να πλύνει, να μαγειρέψει, να συγυρίσει, να μεγαλώσει τρία παιδιά (που ήταν και κορίτσια) και που και που να παίρνει λίγη μοδιστρική στο σπίτι.

Στα πανηγύρια, στα παζάρια, στις βόλτες τα Σαββατόβραδα στο λούνα παρκ τα παιδιά δεν ζητούσαν. Μόνο κοίταζαν. Και μόνο όταν επέμενε ο μπαμπάς ανέβαιναν σε ένα παιχνίδι του λούνα παρκ, χωρίς βέβαια τη μαμά που τα φοβόταν. Όμως αυτό δεν μετρίαζε διόλου την διασκέδαση. Ήταν ένας κανόνας που δεν τον διατύπωσε ποτέ κανείς αλλά τον υπάκουγαν όλοι χωρίς κόπο. Κανένα παράπονο λοιπόν για τα γλυφιτζούρια – κοκοράκια που δεν αγόρασαν, ούτε για το στρίμωγμα στο λεωφορείο όταν γυρνούσαν σπίτι...

Έτσι και τώρα με το λεωφορείο κατέβαιναν στην Αθήνα. Στην Χαλκοκονδύλη έκανε τέρμα και μετά περπάτημα δύο βήματα και έφτασαν. Η πιο μικρή γκρίνιαζε κιόλας και ήθελε αγκαλιά, την πήρε ο μπαμπάς να μην τους καθυστερεί στην βόλτα τους.

Μα τι κόσμος ήταν αυτός στο Μινιόν. Όλη η Αθήνα είχε έρθει να το δει και για να ψωνίσει. Και τι δεν είδαν! Χριστουγεννιάτικα στολίδια και δέντρα. Τραίνα πάνω σε τεράστια τραπέζια που έκαναν γύρους κουβαλώντας τα φορτία τους και σφυρίζοντας. Μέχρι και τον ίδιο τον Αι-Βασίλη είδαν και τις πήρε μια – μια αγκαλιά στα γόνατά του!

Είδαν παιχνίδια αμέτρητα, ίδια με εκείνα που είχαν δει να φτιάχνουν η θεία τους και οι άλλοι εργάτες στο εργοστάσιο του Απέργη, κοντά στο σπίτι τους. Χόρτασε το μάτι τους. Τα μικρότερα κορίτσια κουράστηκαν και κάθισαν με τον μπαμπά σε μια γωνιά.

Η μαμά φώναξε τότε την Αγγελική

- «Πάμε να δούμε κανένα φόρεμα για σένα για τις γιορτές, Αγγελική;». Χρειάζεσαι ένα, το κόκκινο σου μίκρυνε, θα το πάρει τώρα η Χριστίνα. Να πάρεις ένα και άμα το προσέχεις θα μείνει και για τις άλλες.

Η Αγγελική δε πίστευε στ' αυτιά της. Μα ήταν δυνατόν; Θα ψώνιζε και φόρεμα;

Πήγαν με την μαμά στο τμήμα με τα κοριτσίστικα. Κι εκεί το είδε. Σοκολατί με βολάν στο τελείωμα. Σαν να το είχαν υφάνει με σοκολάτα.

- «Μαμά, μου αρέσει αυτό το καφέ με τα βολάν. Να το δοκιμάσω; Και το δοκίμασε! Και ήταν πάνω της ακόμα πιο όμορφο. Με φούσκα μανικάκι και ραφή σφηγκοφωλιά στο στήθος και πίσω ζώνη με βολάν κι έναν φιόγκο. Δεν ήθελε τίποτε άλλο.
- «Μαμά πώς σου φαίνεται; Μου πάει;»

Και στριφογύριζε συνεχώς για να φουσκώνουν τα βολάν. Σαν κύμα. Σε μια στροφή η μαμά έπιασε το ταμπελάκι με την τιμή που κρεμόταν. Δεν είπε τίποτα, δεν άλλαξε την έκφρασή της, μόνο για μια στιγμή έριξε το βλέμμα της στο πάτωμα. Η Αγγελική το κατάλαβε. Δεν μπορούσαν να το πάρουν. Δεν άφησε τον εαυτό της ούτε να βουρκώσει, δεν άφησε τον εαυτό της ούτε να αναστενάξει. Δεν έριξε το βλέμμα της στο πάτωμα, κοίταζε πέρα μακριά με χαμόγελο.

Η μαμά έφερε ένα πιο λεπτό βαμβακερό φορεματάκι, πτι καρό, ασπρόμαυρο πολύ χαριτωμένο. Αυτό ήταν το σωστό να πάρουν. Αυτό αγόρασαν. Το δοκίμασε και της πήγε κι αυτό καλά πάνω της κι ας ήταν αδυνατούλα.

Μετά οι μικρές αδελφούλες δεν άντεξαν άλλο και γκρίνιαζαν και ήταν ώρα πια να φύγουν. Ευτυχώς το λεωφορείο στην Χαλκοκονδύλη κάνει τέρμα, μπήκαν και κάθισαν. Βρήκαν θέσεις για όλους.

Όμορφα περνούσαν οι γιορτές, με τραγούδια και κάλαντα, με γλυκά και ξεκούραση. Το πτι καρό ασπρόμαυρο φορεματάκι πήγε στην εκκλησία για τα Χριστούγεννα, πήγε επισκέψεις σε Χρήστους και Μανώληδες και Χριστίνες.

Μια μέρα, λίγο πριν την Πρωτοχρονιά, η μαμά φώναξε την Αγγελική στο υπνοδωμάτιο των γονιών που είχε και την ραπτομηχανή μέσα.

- «Βάλτο λίγο να το δω πάνω σου, μήπως θέλει να το πάρω λίγο πουθενά».

Το είδε και δεν πίστευε στα μάτια της. Το ίδιο εκείνο σοκολατένιο φόρεμα, με τα βολάν και τις σφηγκοφωλιές! Θα πρέπει να της πήρε μέρες. Μα πώς το έκανε ίδιο; Ένα απόγευμα το είχε δει μόνο για λίγο μέσα στην φασαρία του Μινιόν.

Ήθελε τόσα να της πει. Πώς είχε ένα μεγάλο ευχαριστώ μέσα στην καρδιά της για εκείνη. Για τον κόπο της να το κάνει τόσο όμορφο, για τον χρόνο που ξέκλεψε από τις ανελέητες δουλειές και από την φροντίδα των μωρών. Πώς σήμαινε τόσα πολλά που το είχε προσέξει, πόσο της είχε αρέσει το φόρεμα αυτό, και που έδωσε τόση αξία στην επιθυμία ενός κοριτσιού, που ήταν πολύ καλά εκπαιδευμένο να μην επιθυμεί τίποτα...

Είχε δυο χέρια για αγκαλιά και τόση αγάπη για να την κάνει δύο φιλιά για εκείνη.

- « Καλό σου είναι!» είπε μόνο η μαμά και βγήκε βιαστικά από το δωμάτιο.

Εκείνη την χρονιά η Αγγελική φόρεσε το σοκολατένιο φόρεμα πολύ, χωρίς όμως να το χαλάσει. Το πρόλαβαν και το χάρηκαν και οι δυο μικρότερες αδελφές της.

Για τον εαυτό της κράτησε αυτήν την εικόνα του κοριτσιού που στριφογύριζε φορώντας τα βολάν από σοκολάτα, να τη λέει σαν παραμύθι για καληνύχτα.